

TYŘOVSKÝ HEROLD

... a jít a nemyslet na konec cesty

a jít a nemyslet na konec cesty
přes obrácené koflíky ježatých kopců
mamutími stříňáči smrků a sosen
přes mostek houpačící se nad splavem

a jít a neznat jména měst kterými cesta vede
dávat jim jména zaprášených knih a snů
potkávat dřevorubce horské nosiče pastýře
na cestách vrásčitých vodou a kofeny

a jít a nemyslet na nic
náhle se rozběhnout sloní travou
sklonit se nad fěkou a kornoutem dlaní
nehlédnout do rybí země
vyhlížet slunce až zabolí v zátylku
nastavit čelo padající vodě a větru

a jít a nemyslet na konec cesty

MIKI

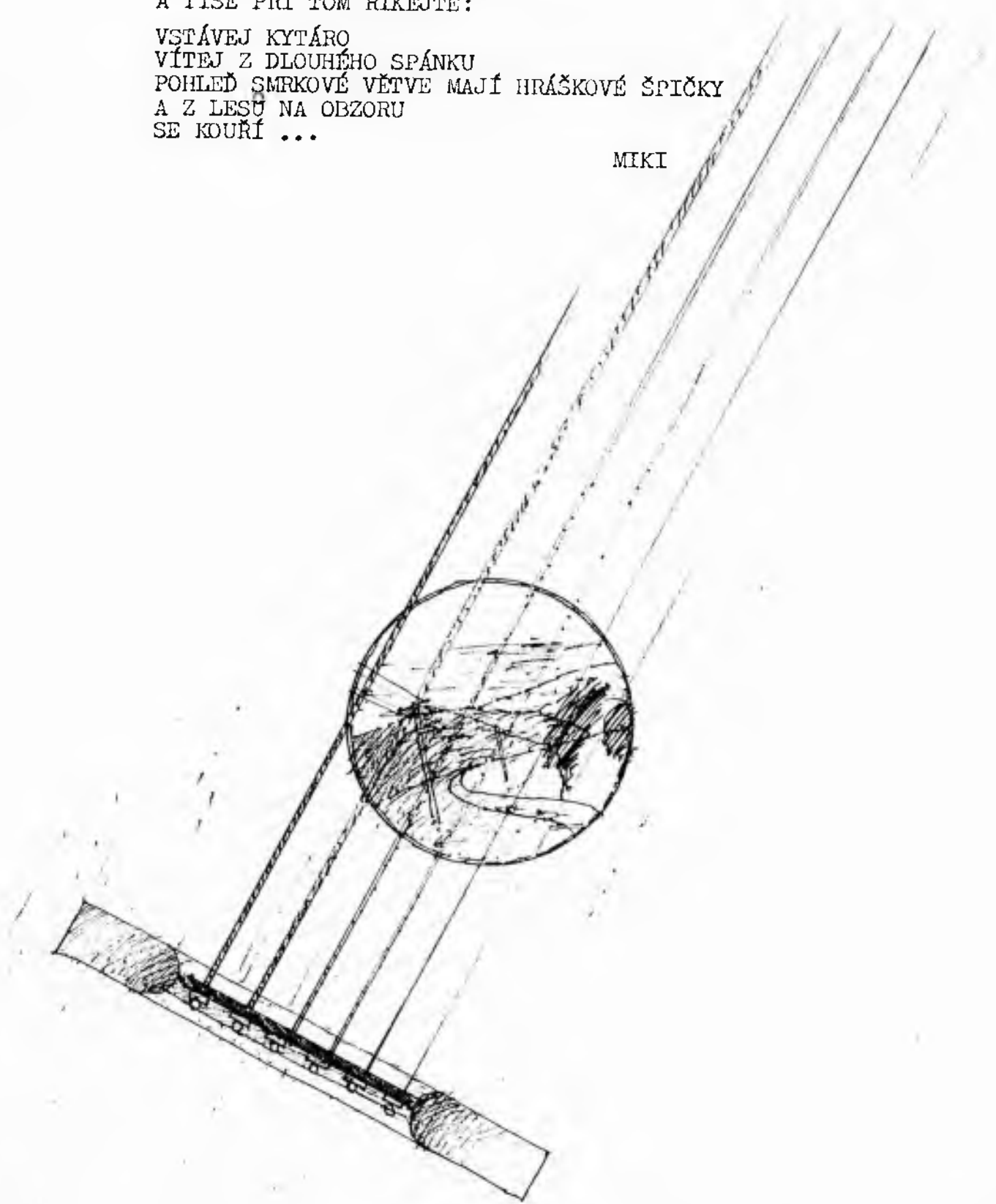

OPRAŠTE KYTÁRA
KAMARÁDI

PEČLIVĚ JE ZBAVTE PRACHU A PAVUČIN
ZVOLNA NAPÍNEJTE STRUNY
A PALCEM PRAVÉ RUKY
JEMNĚ DOLAĐUJTE NA LAHODNÝ TÓN
LUBY LEHCE PŘELEŠTĚTE
ODVAREM VZÁCNÝCH BOBULÍ
A VOSKEM LESNÍCH VČEL
DESKY PAK A KRK DEŠTĚM A OHNĚM ROZPRASKANÉ
JEN LEHCE PRSTY POHLAĐTE
A TIŠE PŘI TOM ŘÍKEJTE:

VSTÁVEJ KYTÁRO
VÍTEJ Z DLOUHÉHO SPÁNKU
POHLEĐ SMRKOVÉ VĚTVE MAJÍ HRÁŠKOVÉ ŠPIČKY
A Z LESU NA OBZORU
SE KOUŘÍ ...

MIKI

Koule kamenné hrubě tesané...

Abyste lépe pochopili následující řádky, je třeba Vás upozornit, ctihodní čtenáři, na mou vášeň pro každý historický předmět. Za suchý trus nějakého Přemyslovce či Lucemburka bych dal nevimco; o předmětech ještě starších ani nemluvě. To jen pro lepší pochopení, že budou-li vám tedy mé níže vylíčené počiny připadat úchylné, máte naprostou pravdu.

Všechno to vlastně začalo na loňském vánočním vandru; vandru, kdy jsme si všeobecně žili jako lordi a hajní byli tak vychovaní, že nás přišli sami každé ráno do seníku probudit a popřát nám přejemné prožití dne. Ve své předtuše, ve kterém seníku spíme, dosahovali stoprocentní úspěšnosti.

Procházeli jsme vesničkou s hradem na kopci, obé jak namalované od pana Lady. Hrad, dříve vždy zavřený, však nyní lákal otevřenou bránou bez vrat a tak Trhačovi s Danem, mým věrným průvodcům, nezbylo než snést můj nadšený výklad spojený s kompletní prohlídkou hradu. Snesli ho, byť se značně kyselou tváří. Vlezli jsme i do sklepa a tam jsme JE objevili. Dvě nádherné, přesně kulaté, kamenné koule do praku, jak jsem zjistil později, původem pravděpodobně z husitských válek. Byly skvělé.

Bohužel až den poté mě napadla ona myšlenka /jak barbarská!/, učinit z těchto koulí dominantu svého pokoje. Říkal jsem si: hrad je komukoli kdykoli volně přístupný, památkaři by si je jistě dávno odvezli do muzea, kdyby ovšem o ně stáli. Na hradě jsem také postřehl nový stavební materiál a tak jsem už viděl, jak dělníci odváží koule i s odpadem někam na smetiště. Myšlenka na hradní pých /podle mne spíš nepých/ ve mně bobtnala jako čínské fazole, díky nimž jsme měli postaráno o zábavu. Usínal jsem a s úsměvem na tváři si představoval, jak sedě na kouli, zručným pohybem hýždí louskám na zemi položené ořechy. Už jsem i slyšel rachot po podlaze se kutálející koule, který bude bez pochyby přiváděť do extáze ty nepříjemné sousedy o patro níže ...

Co mě však nenapadlo ani ve snu, bylo to, že jsem si měl obě koule změřit. Chyba hrubá a školácká, za níž se platí. Obrazně i doslova.

Nedělní podvečer koncem ledna mě zastihl na silnici několik set metrů od onoho hradu. Kousek za mnou stál na okraji polní cesty Wartburg-combi s obětavým Luborem uvnitř; oba ochotní za mne i koule vypustit duši z těla i kola. Na zádech jsem měl kostru z krosny

s množstvím řemenů a řemínek na přivázání koule. Baterka, rukavice proti omrzlinám a otiskům prstů, výraz gangstera a záchodový papír Harman, kdyby došlo hrůzou z polapení k tomu nejhoršímu - to bylo vše pro můj start na dráhu zločince. Chyběl už mi jen ten autogen a hasák.

Když jsem opět uviděl koule, přešla mě všechna legrace a pochopil jsem, proč z hradu zůstala jen ta zřícenina. Jestliže na něj dopadaly takovéto koule, nic jiného z něj ani nemohlo zůstat. Jejich velikost a váha byly strašidelné. Chvějícíma se rukama jsem příšně roval tu první řemeny ke krosně a tu se pokoušel zvednout. Nic. Krosna splynula se skalním podložím hradu. Čelo se mi orosilo jako zeď sklepa a jen nedostatek dechu zabránil souvislé litanii nadávek. Měl jsem pocit, že mezi podlahou sklepa a koulemi existuje nějaké magnetické pole. Se zatnutým dechem jsem zvedl krosnu několik centimetrů ze země, pak se uvolnily řemeny /pokud dříve neochably mé svaly/ a koule se dokutálela k té druhé, aby o ní výsměšně ťukla.

Boj pokračoval. Pochopil jsem, proč domorodci na Velikonočních ostrovech vztyčili své sochy a poté vymřeli. K Sysifovi jsem následkem společného údeľu pocítil vřelý vztah a nakonec jsem pojal bezmeznou úctu k brouku-hovniválovi, který se svou kuličkou tráví celý život. Viděl jsem rudě a chvílemi měl pocit, že spíše koule nese na krosně mě: až do chvíle, kdy obě koule opět zlověstně ťukly o sebe. Husité museli být strašní válečníci, pokud dovedli jen tak z dobrého rozmaru někomu hoďit tyto asi metrakové dárečky do hradu. Jejich priorita na bojištích Evropy byla oprávněná.

Finita la comedia. Odstrojil jsem kouli, nechal ji spokojeně ťuknout o druhou a zabalil fídlátka. Harman jsem použil z větší části jako fáč na své četné oděrky. Představa, že se mi koule uvolní cestou po mostě z hradu a dole pod mostem lehce proběhne zaparkovaným autem či rodinnou vilkou byla vlastně jen humánní zámlinkou pro důstojný ústup.

Vyšel jsem z hradu a začal se tomu všemu smát jak blázen. Chechtal jsem se až k autu, tam jsem tím nakazil i chudáka rozespalého a zmrzlého Lubora a vesele jsme vystartovali zpět ke Praze. Najednou mi vůbec nebylo líto peněz vyhozených za benzin. Alespoň jsem získal jednu jistotu - ty koule nikdy žádný dělník nevyhodí. Musel by být šílený a zatraceně činorodý - a takoví už dnes nejsou.

Honza Vyčítal

ŘEKA

Bylo odpoledne a nebe viselo jako obrovský kožík jezevce, takové stejnoměrně šedivé, nízké a linkované deštěm šustivým a monotónním v nějakém jakoby amutečním rytmu, který mi připomínal jednu Stan Kentonovu desku, ohraňou, s jedním místem rozbodnutým, kde se jehla vracela, trvalo chvíli než na to člověk přišel a přehodil ji kousek dál. Myslím, že se ta skladba jmenovala „Monotony“, pouštěli jsme si ji u Lendy vždycky když jsme měli dekadentní náladu a teď tu skladbu vyhrával nějaký zatoulaný amplión, skrytý ve větvích nebo já nevím, ale fakt je, že se ke mně Lenda natočil a usyk' „poslouchej“ a monotony už jsem dořek' za něj, takže jsme to zaslechli oba i když je divný, že by tu byl v lese amplión nebo že by si nějaký bláznivej vandrák vyhrával v dešti zachumlanej v houští tuhle desku na klikovej gramofón, ale byly to „Monotony“ a to rozbodnutý místo v nich nebylo.

Seděli jsme na sudech pod přístřeškem putyky nad Řekou, tak, kde jsme se vždycky stavovali na pár šluků z „lípy“ a mrknout na slunce než sklouzne za obzor od té doby co jsme začali kamarádit s Řekou a jejími břehy a hledat v ní láhev s poselstvím daleka i dnes jsme tu seděli s očima spuštěnýma dolů, do proudu na paniku vln, špinavých jak braly začátky polí rozpíchaných deštěm, hnaly se rozjiveně a potrhle, na nich se houpala kocábka s nákladem melancholie a tmavou vlajkou smutku na stožáru a s touto kocábkou u mola odcházel den, mrňavý a bez naděje, že se objeví klenba duhy jako první oblouk nějakého něžného mostu teprve rozestavěného a nikdy nedokončeného, tak odcházel den jakoby ho odnášely vlny plné žblabuněk někam do zátočiny a pak dál, kde už ho nikdy nenajdeme, ani pěna se z něj nezachytí ve šlajsnách, pokaždé to budou jiné vlny a pokaždé jiný den, co tu proteče mezi lesem a vesnicí a my se už nebudeme dívat do proudu šestnáctiletýma očima, už nám je dávno protírá čas systematicky a chladně kousek po kousku a najednou zjistíš, že se ti zkazily oči a že už ta Řeka není nic zvláštního, docela normální voda, samá voda, samá voda.

Marko vzal banjo co mělo na kuži rádoby buriánovského indiána a vjel mu do kštic jakoby ho česal a šumění deště se v těch tónech ztratilo, jen se táhla písnička, která pro nás byla jako sonda zpátky do doby, kdy jsme šli po Řece poprvé, v ní se koupal ponořený

kruh slunce a my nevěděli jak to bude vypadat za zátočinou a křičeli jsme „země“, když se objevil břeh s místem stvořeným pro večer s prskavým ohněm a jeho dvojníkem mezi břehy, tuhle písničku jsme dřív zpívali jako chorál, trojhlasně, jako dík Řece nebo nevím komu, byla to nádhera vždycky když se chytil druhéj a třetí hlas, tenkrát jsme z té písničky prožívali každé slovo a z Řeky každý oblázek, teď tahle písnička, zoufale křičená na Řeku a břeh za ní, kde plakaly stromy deštěm zněla nějak dutě, i ozvěna jí přehlédla, tak zůstala někde na druhém břehu, zavěšená unaveně na věšácích stromů, smutných jako sobotní odpoledne v Praze a nebo možná utonula už cestou přes Řeku a vzal ji proud, jen pár slov se z ní zachytí na jezu a v srpnových nocích je bude Řeka máměvě vyšeptávat s mazlivou houpavostí, jakou mají havajské kytary a bude slibovat modré z proudů jako nám slibovala a dala když nad ní visíval měsíc jako Šárčin zlatý roh a nabízel se k odtroubení půlnoci pomalované špachtlí s horkým ultramarínem a když tam, kde modř temněla na vrcholech sypavišť nedaleko odtud vyštěkával druh baskervilla své psí krédo a nescouhlasy a kamení se pod ním sypalo v dlouhých chraplavých vodopádech až do řeky korálkované peřejemi při břehu s táborákem oranžovým jak ohromný květ slunečnice, kolem kterého jsme seděli a našich šestnáct, sedmnáct a osmnáct let se zalykalo.

Pak jsme šli dál a cesta byla plná slz, den se potřeboval vyplatkat, déšť nám už nevařil, byli jsme v tom stádiu promočení, ve kterém už se nevztekáš při každé kapce jako když promokat začínáš. V lese kapalo ze zelených fráčků, ušli jsme těch pár kilometrů jako nic, les se rozevřel a naplnil nám oči panoramem, které jsme tak dobře znali se zříceninou zakousnutou do ramene kopce s neošetřeným chrupem hrady na cimbuří a bolavou šestou věže vpravo nahoře, Řeka se pod ní zmateně točila jako kdyby zabloudila a chtěla se vrátit, zleva do ní kloktal potok, rozčilený jak stařík. Bylo to nejkrásnější místo z Řeky, každoročně jsme se obávali, že ho zuboží nějaká chata s rozeřvanými barvama okenic plných srdíček, které mají zánět nitroblány a se zneužitou kupou sádry za plátkem smodelované do imbecilního úsměvu pidimužíka snoubícího se s pivočkama, ale letos ještě zastalo údolí panenské a slzavé a když jsme slézali dolů k ohništi, ve kterém se černaly uhlíky loňského roku, déšť přestával, pomalu vynechávala kapka po kapce, jako by se zrudil svou jednotvárností.

Stavěli jsme stany už tradičně „týpí“ na dvou klackách převázaných šátkem z torny, byl to tak trochu ceremoniál, něco jako balení torny, aby z ní byl perfektní váleček, když potom stály rozkročené a skvrnitě barvami říjnového lesa, rozdělali jsme oheň po indiánsku z březové kůry, Mohykán by se sice v hrobě obracel, teplo dával zatím jen psychologické, ale za chvíli si dal říct a rozbláznil se. Lenda nad něj zavěsil „ledvinu“, že jako na kávu, kterou sebou nosil zaplechovanou do chutných barev extra-speciálu, po břehu zavonělo Jungmannovým náměstím, dým se válel a začínal si plotky s mlhou strašidelně vatovanou, která se zformovala do tvaru obrovské bílé paní bloudící pak po hrbech zříceniny vysoko nad námi, kde končila klenba chlorofylu a začínala šed oblohy teď už dřevá sladkou modří, která tu šed pomalu pohlcovala se strategií školených vojevůdců, kolem ohně zasyčela káva pohodou, na písčíně uvázl vrak s melancholií a prapor smutku padal na půl žerdi i smutek se může rozesmútnět takhle k večeru a na druhé straně Řeky mohutné a chvástavé s ježkem vln na zátočině a šlukujícími čibuky rákosí, na břehu se objevoval pomalu, jako přelud první oblouk s chlupatým mohérem barev toho mostu něžného, rozestavěného na dálnici oblohy se stopujícím rackem a nikdy nedokončeného.

Nohy ve škopku si patlí...
z různých bylin čaje vaří...
konečně to správně našel:
Hlašenky nahaly kábel!

X MOLL

Vracíš se tam
kde jsi nikdy nebyl
zašlé stránky občanského průkazu
ti připomínají
máš číslo a sérii, jseš majetkem
nejseš svůj
už tolik let
a budeš i zítra inventářem

Dnes i zítra
vlhká teplá jitra
volají na tebe pravým jménem
a meškáš
při tom svém tápání když čekáš
radost ze života
skrytou snad
v soudcovském taláru nadčlověka

Smíříš se s láskou
podlehneš dobru
lehko vše nabydeš a těžko ztratíš
snad jenom oči
zradí tě, když pláčeš nad lahví vína
tak raděj' koupíš
ve frontě na týden
lupen na třetí díl Vinetoua

Zapláčou pod mraky
zapláčou hvězdy
po duhovém mostě sestoupí na zem
rozežhnou lampy
necháš je zhasnout ve vlastních slzách
až se budou koulet
ulicemi města?
To bude poslední hodina světa

ZE BY PRŠELO?

(VZPOMÍNKA NA ROK 1982)

Červnové slunce se sebejistě kutálelo po obloze, pražilo jak ďas. Nikde ani mráček. Všechno nasvědčovalo tomu, že se víkend vydaří. Už dlouho jsme se chtěli podívat na pověstmi opletený kopec Blaník. Někdo povídal, že tam kdysi s tetičkou a rodičem byli a že to tam bylo ppravdu moc pěkný. Tehdy jsme ještě věřivali tetičkám a jejich idylickým líčením přírodních krás, kterými nás zahrnovaly po každém pravidelném nedělním odpoledním výletě.

Padlo tedy rozhodnutí. Blaník.

Sobotní ráno nás zastihlo v řítícím se jihovýchodním osobáku.

Drobně jsme začali posnít. Vytahovali jsme z batožin decentní rohlíky a housky bez másla a bez salámu a očkem nenápadně pokukovali, co vytáhne tradičně prožranej Trhač. Ten si pokukování všiml a doširoka se zazubil: - Od půl šestý ráno držím bobříka hladu. Máti mi včera řekla, že jsem jak vepř. -

Najednou jsme nevěděli - radovat se, plakat? Je pravda, že Trhač vždycky hodně sní, ale na druhou stranu to, co míval k jídlu on, nejednou obohatalo i díl potravy ostatních. My ostatní známe uherák a čabajku jenom z vyprávění. Kromě Trhače nám podobné pochutiny líčí už jen Davy. Davy je totiž horník a bere štyry a půl. Ten by měl i na želví polívku.

Mlčky jsme si řekli, že budeme čekat, co přinese den. S vyhladovělým Trhačem nikdo zkušenosti neměl.

Dan vytáhl kytaru a začal ladit. Má absolutní hudební sluch, a proto kroutil kolíkama až do doby, kdy se za okýnkem objevila cedule VLAŠIM i s celou nádražní budovou.

- Udržujte oheň, hasiči tu budou co nevidět! - povykoval Trhač a my začali v nepředstavitelném zmatku opouštět vagón. Často se nám povede vlak zdržet. I dnes se nám to povedlo, třebaže nás bylo jenom pět.

Vlak odbublal do pryč. Ověsili jsme se usárnama a jali se zkoumat rozcestníky turistických cest. Trhač si prvně začal stěžovat na hlad. Značka nás vyvedla za město do životem rozpučelých polí a luk.

Slunce začalo nemilosrdně pálit, sundalvali jsme, co se dalo.

Kdosi začal krutě trýznit foukací harmoniku, ale brzy toho nechal.

Za mezí si zající vedrem stahovali kožichy a dělali uzly na uších.

Vlezi jsme si do stínu velikého stromu a vypili obsah několika čutor, čímž se nám spravila nálada. Velice ohleduplně - s ohledem na Trhače - jsme začali připravovat oběd. Jim kvapně vybaloval obsah žracáku a jásavě povídal: - Konečně vám můžu udělat ten pekelnej ohnivej guláš, co po něm náš kocour blinkal. -

Nepamatuju si přesně, jak ten guláš dělal, v paměti mi utkvěl pouze tento moment: do změní masa, chleba, brambor a kečupu chrstnul decku tabasca a příliš řídké cosi zahustil takřka do tuha solí, pepřem a tou nejpálivější paprikou.

- Ochutnej, mladý Pyromane!, - pobídl mého čtrnáctiletého bratra.

Pyroman ochutnal, pevně sevřel rty a odběhl.

Dan ochutnal, pevně sevřel rty a odběhl.

Také jsem ochutnal, pevně sevřel rty a odběhl.

Trhačův smích přehlušil jeho vlastní kručení v břiše. Hulákal, že je moc rád, že drží toho bobříka.

Jim se dlouze divil, sám si přisedl k pánvičce s gulášem a j e d l .

BLINKAJÍCÍ
KOCOUR

Snědl bez viditelných obtíží polovinu všeho, ale víc už nezmohl, Zavřel pánvičku a připnul ji k torně.

Snědli jsme něco ze svých konzerv a vydali se na cestu.

Ptáčnice. Znáte je? Takový malý, úžasně dobrý třešinky. Jen si na ně vzpomenu, už se mi kroutí huba - uaeu.

Tak těch ptáčnic jsme před sebou najednou uviděli milióny. Obrovské sad, snad stovky stromů hustě obsypaných i na nejnižších větvích zralejma, červenejma ptáčnicema.

Byli jsme jako u vytržení. Sesypali jsme se na tu dobrotu jako kobylinky na prérii a dělali totéž. Trhač se roztančil v jakémsi podivném tanci a táhle, zoufale zavyl. Praštil s sebou na zem, nohama rozkopával drny, rukama rval trávu a vyl. Má strašně rád ptáčnice..

Nenapadlo nás nic lepšího, než se mu smát. Rvali jsme si třešinky do hlavy plnýma hrstma a při vyplivování pecek jsme připomínali kulomety. Přecpaní jsme padli na zem vedle Trhače, který trýznivá muka dokázal přestát. Už nevl. Prorokoval, že nám bude blbě.

V tom se naštěstí mýlil. Naše kachní žaludky si jen pomlaskávaly.

Blaník se týčil kousek před námi. Každý si našel pořádný kámen, který vynesl až nahoru. Nahoře jsme z kamenů navršili malou mohylu.

Zaplatili jsme a vyšplhali po schodech na vysokou dřevěnou rozhlednu.

Dole ležel někdo rozpláclej. Jim sá z nás dělal legraci, chtěl nás poděsit. Brácha na něj z tý vejšky plivnul.

Slina letěla. Měnila tvar, nafukovala se jako bublina, zase splaskávala, vítr ji roztáčel, pohrával si s ní. Potom jsme ji přestali vidět. Zato Jim vyskočil, vytáhl kapesník a utíral se.

Všichni, co jsme byli na hoře, jsme mladému Pyromanovi poblahopřáli. Dole pod rozhlednou jsme potkali několik vyzývavě se chovajících atraktivních krásků na výletě. Jedna z nich nás koketně oslovila. Uprchli jsme do lesa.

Nedostali nás! Zase jsme vyhráli!

Cestou necestou na Malý Blaník Trhač našel nějakou hnusnou houbu. Tvrdil o ní, že je jedlá a že houby se skládají z devadesítidevítí procent z vody, takže by nemělo vadit, kdyby ji snědl, vodu přece může. Proti tomu jsme ovšem protestovali: - Třešně jsou taky samá voda a to jsi ještě vydržet moh! Vzmuz se, babo!

Trhač je hrdý na své mužství a tahle krutá urážka ho profackovala.

Zahodil houbu a zakousl se do rtů. Nezakrytě jsme se mu pošklebovali. Na vršku Malého Blaníku

Na vršku Malého Blaníku nám v přítmí lesních velikánů nešekaně vyrazily dech rozvaliny starého kláštera. Musela to být svého času ohromná stavba.

Vrátili jsme se do doby před třemi sty lety. Nedělalo nám to potíže. Mlátili jsme se klackama a házeli po sobě šišky a menší kameny. Mysleli jsme, že tak nějak to tehdy muselo vypadat.

Rezali jsme se do té doby, než Jim upadl a zle se pomlátíl.

Nemohl hýbat s rukou. Zkusili jsme mu pomoci a hýbali mu s ní sami, ale strašně křičel, tak jsme toho nechali.

Slunce pomalu klesalo k západu a na nás padla únava, pročež jsme se posbírali a klopytali k dnešnímu cíli cesty - bývalému dolu Roudný, kde se před lety těžilo zlato.

Tehdy se nám stala podivná příhoda.

Brodili jsme se vzrostlým rákosem, občas nějaký smrček, kousek od nás husté mláží. Trhač má, navíc k tomu, co jste o něm už slyšeli, další vyjímečnou vlastnost: je neuvěřitelně lekavý. Dokáže se prostě v jednom momentě hrozně leknout a napáchat velké škody.

Štouchnete ho dobrácky do žeber a najednou máte vyražený zuby.

Dan s ním chodil do školy a povídal, že jednou pod okny zahoukala znenadání sanitka. S nikým to ani nehnulo, jen Trhač strašně zařval a převrhnul lavici. Jejich učitel z toho byl na infarkt.

Prodírali jsme se tedy rákosem a Dan říkal: - Tady by mohly být srnky. -

Věřte, nevěřte, najednou jich stádo vyskočilo z mláží a proběhlo mezi náma, protože jsme byli rozcouraný.

Trhač zařval.

Zařval tak mocně, že několik vzrostlých smrků kousek od nás se vyrvalo z kořenů a odběhlo se skrýt za kopec.

Mlčky jsme to přešli. S něčím takovým jsme v Trhačově společnosti museli počítat.

V místě, kde jsme dál podle mapy čekali, byla štola, volně ústící na lesní cestu. Tekl z ní potůček a vedla vodovodní roura někam za kopec. Za slabého světla malé baterky jsme se podívali dovnitř.

Malý ostrůvek, na který by se vešli tak dva lidi, jinak všude voda, která vytékala z hlubin hory.

Na cestě nedaleko štoly jsme si mezi kořeny smrků vyhlédli místa pro nocleh.

Na kraji zmíněného lesíka se vlnil zarostlý palouk s ohništěm a totemem, hustě ověšeným zvířecími /?/ kostmi a lebkami. Víčka nám těžkla únavou, takže jsme ani oheň nerozdělávali. Zhltní jsme něco studeného a šli zpátky do lesíka. Ve spacácích jsme ale opět ožili, Dan zmáčknul kytaru a hrálo a zpívalo se až do jedny v noci.

Tehdy jsme usnuli všichni najednou a to tak, že velmi. Kytara bouchla o kořen, Trhač přestal kručet hladý a vůkol se rozhostilo ticho. Jen potůček nevtíravě crčel.

Probudil mne ohlušující, nepříjemný rachot. To dešťové kapky, velké jako tehlačky, bubnovaly do již zcela promočené cely. Připadal jsem si jako ve vaně. Nebyla na mě suchá ani ta pověstná nitka, dokonce i zmuchlaný kapesník v kapse byl jedna nasáklá houba.

Vedle sebe jsem zaslechl temné zaklení. Potom hlomoz a šustění.

- Trhačí... - řekl jsem polohlasně.

- No...? - odpověděl on.

- Já jsem úplně mokrej! -

- Já taky - řekl Trhač - balim a jdu do štoly! -

Po výměně našich replik se probudil i Dan a mladý Pyroman.

Všichni mokří na kost a rozklepaní zimou.

- Co s Jimem? - zeptal se Dan - spí jak špalek! -

Jim si totiž prozíravě lehl do obrovského igelitáku. Trochu se zapařil a usnul. Déšť mu zjevně nevadil. K dešti se přidaly i blesky a rachot hromu, ale i přes něj jsme slyšeli rozkošnické chrápání a pomlaskávání toho dobře živeného člověka.

Nechali jsme ho tedy napospas jeho snům a schlíple jsme se zplihlí šourali ke štole. Na cestu nám svítily blesky.

Na malý ostrůvek uvnitř jsme se směstnali všichni čtyři i s bagáží. Kdo měl kanady, musel stát napůl ve vodě.

Již před chvílí jsme zjistili, že jsou teprve tři hodiny. Byla to zoufalá situace, nepomáhal ani šibeniční humor, kterým jsme se začali obšťastňovat. Byli jsme neuvěřitelně utahaní a nevyspalí, podlamovala se nám kolena a museli jsme se navzájem držet, po celém těle jsme měli ten nejhrubší šmirgl husí kůže. Strašná zima.

Snažili jsme se drkotat zubama do rytmu, aby byla aspon nějaká legrace, ale nešlo to. Čekali jsme na svítání jako na spásu.

Naše myšlenky se upnuly k jediné věci - rozdělat oheň, ohrát se a hodit něco teplého do žaludku.

Minuty se vlekly příšerně pomalu a navíc začala stoupat voda. Spacáky a cely ležely přímo v černé břečce pod našima nohama. Ostrůvek zmizel.

Ale hrom přestal po chvíli rachotit. Po hodině pomalu přestávalo i pršet, což nám vplulo do žil naději.

A naše srdce přímo vzkypěla nadšením, když jsme uslyšeli vypísknout první ptáky. Krátce na to jsme už rozeznávali obrysy stromů venku.

Vypotáčeli jsme se ze štoly a v drobném mrholení, ještě za polohera, jsme začali hledat březovou kůru a dřevo. Nějaký klacek jsem našel, ale nemohl jsem za nic na světě přinutit zkřehlé prsty, aby jej uchopily.

Nakonec se nám podařilo nanosit k ohništi u totomu docela pěknou navlhrou hromádku. Rozjasnilo se, ale stále poprchávalo. Mokrý košile studila a nasáklý oděv vůbec pěkně táhl k zemi. Zoufalecky jsme pobíhali po loučce, zatímco Dan rozdělával oheň, ale nezahřáli jsme se. Jenom unavili.

Danovy ztuhlé prsty nemohly trefit hlavičkou sirky škrtátko. Oheň se nejistě rozhořel až na druhou krabičku.

Trhač se zašklebil. Neustále se díval na hodinky.

Vybalili jsme s Danem ešáky a pytlíkový polívky. Vodě se moc bublat nechtělo a navíc jsme nad ohněm museli držet roztažený igelit, aby jej déšť, který se znova spustil, neuhasil.

Čím déle výroba polévky trvala, tím více se Trhač díval na hodinky a tím více se jeho tvář rozjasňovala. V okamžiku, kdy byla polévka hotová a kdy v nás ostatních okamžitě zmizela, se výrazně zasmušil, ale hodinky pozorovat nepřestal.

Pak nelidsky zařval.

Bylo půl šestý.

Jako smyslů zbavený se vrhl na zavřenou pánvičku, ve které byly zbytky Jímova pekelného guláše. Masité rty se doširoka roztáhly a obnažily obrovskou ústní dutinu s několika zuby ve dvou řadách.

Trhač moc zubů nemá, ale o to jsou tvrdší, delší a ostřejší.

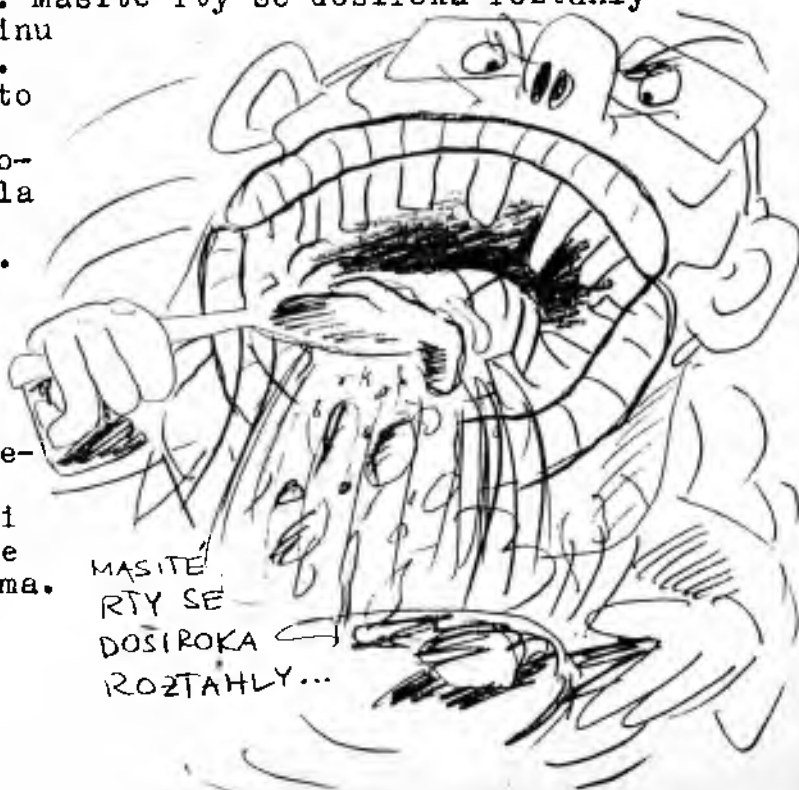
Jeden mohutný mlask a hlt po-depsal guláši ortel. Následovala zbylá skýva chleba. Vzal nůž a rozpáral plech na olejovkách.

Několik balíčků tavenáku si cpal do hlavy i nosem.

Z bezpečné vzdálenosti jsme mu předhazovali zbytky svých zásob.

Něco takového jsme ještě neviděli.

Až do osmi hodin jsme vařili a pili horký čaj. Potom jsme se sebrali a šli se podívat na Jima.

MASITÉ
RTY SE
DOŠIROKA
ROZTAHLY...

Právě se hrabal ze svého igelitového hradu. Vytřeštěně na nás zíral.

- Proč jste mokrý?! -

- Pršelo, Jime, moc pršelo, - řekl jsem.

- A byly blesky, - dodal Dan.

Zaríval, že se mu málem roztrhla pusa. - Jo tak... -

Svázali jsme mokré věci do neforemných ranců. Na nejbližší autobus do Jankova bylo nějakých deset jedenáct kilometrů. Byly to hodně zoufalé kilometry.

V Praze zrovna řádila průtrž mračen. Na Sokolovské metro vůbec nestavilo a po schodech se do kolejišť valily proudy vody. Nevěřili jsme svým očím.

A nejvíce mi v paměti utkvěl jeden okamžik. Šli jsme, kdesi v centru Prahy, po ulici. Pod stříškami a v podchodech se tlačili lidé z města a báli se každé kapky. Šel jsem obrovskou kaluží vody a schválně jsem cákal na ostatní. Ostatní cákali na mě. Zezhora na nás cákaly mraky.

Zubili jsme se na sebe i na oblohu a byli jsme šťastný. Ti vytřeštění lidé pod stříškami nechápali, že nám zrovna v té chvíli nic neschází.

BŠZ

Šetřit plenek?

Za nic ne! To paní šťastná, roz-
chytrá, nedělá a není to hověru
už polfebl. Dobře ošetřované
dětátko, jako je Hanička, do-
stává stále čerstvé prádelko;
o to se postará bez námahy

RADION

DYMA

Jako mají Krkonoše svého bájného obra Krakonoše či Rýbrcoula a Brdské lesy Fabiána či Babího Jána nebo Třemšínského obra, mají i křivoklátské lesy pověstného ducha. Na rozdíl od výše jmenovaných však lidem spíše škodí, než prospívá. Patří tedy k oněm zlým bésům, jako jsou ohniví psi, bludičky, hejkalové, světličci, kosírky, upíří a ostatní, o nichž si prostí lidé v dlouhých zimních večerech vyprávěli. Tohoto křivoklátského ducha jmenovali Dymou nebo Dymacem a báli se ho nejen vesničtí lidé pracující v lesích, ale, což je na pováženou, dokonce i pytláci, zloději a mordýři, kteří se v lesích volně potulovali. Někdy o něm tvrdili, že jeho ženou je polednice, nebo lépe otrhaná a znečištěná cempera, stařena s rozevlátými vlasy, uhraničivýma očima a skobovitým nosem.

Bydlil tu již od pradávna v jeskynných slujích, ale dovedl také pobývat v korunách stromů, a to i za vichřic, maje největší radost z polomů a také z toho, vypukl-li někde lesní požár a ohnivé jazyky pak olizovaly suché chvoji a šplhaly po kmenech vzhůru ke korunám. V tu chvíli bylo slyšet řezavý hlas za dne podobný krákání vran a v noci hlasu syčků a vyplašených sov.

Někdy zase skákal po lese a vrších jako plamen, jindy hořel jako rozžehnutá svíce nebo ohnivý sloup v houštinách. Nejvíce, když byl les v kouři a parách a mech dýchal vlhkostí a chladem. Také se vyprávělo, že je to muž divoženek, který bere s úštipným slovem mladým maminkám děcka a pokládá za ně morousy a divousy s chlupatými tělíčky.

Však by vám mohla o Dymovi vyprávět celé dny a večery babička Bernardová, která se dušovala, že nejen její tatík a dědek měli s Dymou co činit, ale také ona sama, když za mlada chodila do lesa na klestí a chvoji, právě když jí vyklepával našku trpělivě naplněnou až k okraji smrkovými a borovými šiškami. Zmizel, proměnil se v tmavomodrý dým, jenž se protáhl průsekem až někam k habrové stráni. Ani pach po něm nezůstal. A jejímu dědkovi prý jednou v lese skočil Dyma na ramena a hnal přes pole a luka až kamsi k Chyňavě. Byl by ho málem uštvál, kdyby dědek neměl na krku v pytlíčku svatojánské kouzelné koření, které ho ochránilo před nečistými duchy. To vše proto, že děda šlápl na pasece na bludný kořen.

Dyma řádil v lesích už v starých dobách, kdy lidé byli pověřivější než později. A historek o něm bylo stále dost. Celou knihu bys mohl o Dymovi napsat a ještě bys neskončil. Povím vám jednu pověst o tom, jak se Dyma usídlil natrvalo v křivoklátských lesích.

Aby se Dyma stal pánem křivoklátských lesů, musel podstoupit krutý boj s jiným duchem a vládcem sousedních lesů a hor, brdským Fabiánem, jemuž také říkali Babí Jan. Ten sice sídlil na jihu od Dymova lesního prostoru, ale činil si nároky na jeho území. Prý proto, že mu Dyma unesl jeho sestru, krásnou Medulínu, která ráda dováděla s větry a vichřicemi a lidem lezla do chatrčí za komíny. Však jí také leckdy říkali Meluzína.

Tenkrát dávno, když byla země ještě plochá a rovná jako hodovní stůl bez zvrásnění, hor a propastí strhl se památný souboj dvou obrů o prvenství a nadvládu v lesích, Byl to boj tvrdý, nelítostný,

čelo proti čelu, ba zem proti zemi. Válčili ohromnými balvany, kterými házeli po sobě. Ty způsobily hluboké rýhy v zemi, kam dopadly, tam zůstávaly nehybně trčet. Tam, kde kamenů spadlo více, tvořily se kamenné hráze, po jejichž svazích se řítila drobná suť do údolí k potokům.

A tak na jedné i druhé straně balvany navršily a vytvořily hory, vrchy nebo kamenné pásy a ještě dnes připomínají jména tento dávný souboj. Na Křivoklátsku je to vrch Štulec u Týřovic, Kamenné vrchy u Leontýnu, vrch Kamenná u Skřivaně, ale i Velká Pleš v kouřimeckém polesí, Vraní skála u Svaté, Krušná hora u Nového Jáchymova, Kobylí hlava u Brejlu a Džbán u Dřevíče. Také oba Dlouhé hřebeny nad Klíčavou a u Nového Domu prý tak vznikly. A na straně druhé, brdské, Dymovy zásahy vytvořily Kamenný vrch a Hlavu u Strašic, vrch Kamenná u Řevnic, vrch Špičák u Křešína, vrchy Beran a Beranec u Valdeku a další, co jich známe.

Oba rozvaděné soky srovnala a k míru přivedla teprve Hadí královna, jejíž zemní království bylo neohraničeno a nikdy nikým nevyvráceno. Tak praví pověst a lidé, kteří jí slyšeli vyprávět od dobrých lesních skřítků a víl.

Dyma měl nejvíce spadeno na ty chtivce, kteří hledali mermocí v zemi nějaké poklady. Však i o nich si lidé rádi povídali. Nebylo divu. Jednou to byly u kořenů keřů zarostlé zlaté penízky, jindy zase ukryté skvosty hradních paní a panen, zakopané kořist z válečných let, lup lapků, kteří přepadali pocestné a kup-

ce na cestách, anebo truhličky uprchlíků, kteří pro víru opouštěli vlast, ale věřili, že se ještě vrátí a trosky svých domů zalidní bývalým životem.

Všechny tyto poklady střežil jako Kerberos lesní duch Dyma. Bylo to v dobách, kdy se ještě v lesích toulali vlci a jelenů bylo tolik, že ani panská leč nestačila jejich počet zmenšit. A přece už starobylý lovcí hrádek Jivno zachátral a nebyl obýván. Zpustl ve zřícenině, jejíž větrem a deštěm ohlodané zdi trčely do oblak jako kostnaté prsty věčné přísahy. Mezi zbečenskými vesničany se však vyprávělo, že tam v základech Jivna je ukryt poklad, o jakém se nikomu ani nesnilo. Jen je třeba jít a kopat. Ne vždy, ale jen o půlnoci na sv. Jana Křtitele, kdy jeho svatojánci svítí po lese na cestu jako postilióni až k hrádku. A tam, kde je jejich rej největší, je v zemi ukryt zakopaný poklad.

To když se dozvěděl zbečenský sedlák Jakub, byl jako v jiném světě. Nebyl z rodu skromných, poctivých hospodářů, majetek a pýcha stravovaly jeho nitro a jakýsi rarach ho stále jen popouzel k větší a větší chamtivosti a neskromnosti.

A tak když jednou nadešla svatojánská noc a obloha se potáhla roztrhanými mraky z nedávné bouře, vzal motyku a rýč a šel na hrádek hledat poklad. Dlouho kopal a hrabal pod zubatými zdmi, ruce už bolely, ale přesto se víc a víc zimničně chvěly, třes probíhal celým tělem a jen ústa do ticha lesa mumlala nesrozumitelná slova.

Konečně! Mohlo být k půlnoci, když Jakub narazil v zemi na cosi nezvykle tvrdého, motyka však pronikala dále. Holýma rukama pak horečně odhrnoval hlínu, čistil od kamenů a drnů, až se jeho užaslým zrakům náhle objevila truhla, bohatě opatřená stříbrným kováním. Její víko pod nárazem motyky odletělo jako střechýl po prudkém závanu větru.

A už se sypaly ven z nitra truhly šperky, dukáty, pásy plné blyštivé záře, zlaté i drahé kameny, smíšené s hrnoucí se hlínou a drobným šterkem. Nedočkávě vsunul ruku do vzácného obsahu, chtěje vynést alespoň první hrst blíže k očím.

V tom okamžiku ozvala se ohlušující rána, jako když nedaleko uhoří do skály, a než stačil hrst drahého kovu vsunout do kapes, rachot řídicích se kamenů zavaloval Jakuba a válel se dola se straně někam tam, kde se mezi olšemi blýskal potok Klíčava. Jako hučící nová bouře se rozléhal lesem nelidský hlas plný výsměchu a škodolibé radosti nad sedlákovým nezdarem.

Druhého dne našli sousedé ze Zbečna na břehu potoka zle potlučeného, ale dosud žijícího Jakuba, jenž pevně svíral v ruce několik penízků a malou sponu se zašedlým prachem. Jeho tvář byla zrázněná strachem a úzkostí. Jeden hlas mnoha ústy šířil se v kruzích dál a dál, že to byl zlý duch Dyma, který tak potrestal hledače, jenž si chtěl přivlastnit poklad v zemi od věků ukrytý.

Avšak lidská touha po pokladu se nezastavila, ale rostla dál. Co se nepodařilo kmánu, podaří se možná pánu, řekl si jednoho dne krivoklátský hejtman Ždárský ze Žďáru a chystal se k novému pokusu o dobytí pokladu. Nelenil, sedl ke stolci a napsal královské komoře.

Když dostal povolení a souhlas k tomu, aby polovina z nalezeného byla jeho kořistí, dal kopat a hrabat v zemi. Ve dne v noci se tu lopotili kopáči, ale nic, zhola nic už nenalezli. Jen o půlnoci slýchávali podivné hučení větru, jež se měnilo ve smích a skřehot. A ty nemohl vydávat nikdo jiný, jen zlý duch pokladu, Dyma.

A tak jivenský poklad Dyma spí v sesutých zříceninách dál, zem usedá na dno bývalých komnat a síní, v nichž se kdysi ozýval hláhol lovců, a kdoví, koho z nich a kdy posedla myšlenka zakopat v zemi poklady. A Dyma o tom ví, ale mlčí, mlčí. Jen se mstí, když mu na ně chce někdo sáhnout, nebo kopnout do země, kde by mohly být.

Avšak i na stradonickém Hradišti si Dyma satansky zařádl. Vypráví o tom další pověst o Františku Prachvi, uhlíři z nižborských lesů.

To bylo tak. Když tu na Hradišti náhodně objevili v zemi poklad zlaťáka, nedalo to mnohým spát. Zatočila se z toho hlava i Františku Prachovi. Lákavá vidina byla však poněkud tísněna vyprávěním, že tento poklad je střežen ohnivým hlídačem v podobě psa s hořící srstí a ohonem nebo světýlky, která tu pod vrchem v bažinách poskakují a hledače zavádějí jinam, kde nalezne bedný konec života. Také ohnivý keř může zastoupit cestu žárem, když už je člověk téměř na dosah ruky nálezů penízků. Ale František přece není žádný strašpytel, však ještě budou sousedé vyvalovat oči, jak to zaonačí.

Aby byl předpokládanému pokladu co nejbližší, usmyslil si jednoho dne, že nechá svou lesní chýšku u mlířu na pospas větru a dešti a vystaví si chaloupku novou, přímo na temeni Hradiště. Těm, co ho varovali, se jen vysmál.

A tak když léto klonilo hlavu k žárem rozpukané zemi a řeka vysychala v korytě, vyrostla na Hradišti při staré hradské cestě, nedaleko pramínku vyvěrající vody chaloupka ze dřeva, pokrytá došky a ve spárech slepená jílem s vápnem a pílínami. Chaloupka Františka Pracha, který si tu hlídal poklad, aby ho nikdo nepřešel a neusmyslil si právě zde kopat. Pravda, cesta sem a nazpátek do vrchu byla obtížná a namáhavá, ale co by člověk neudělal pro uskutečnění svého snu, svého přeludu, jehož splnění se mu zdálo být tak blízké a snadné. Pokoušel se sice tu a tam obrátit zem naruby, ale nejenže žádný penízek nenašel, ba ani kostičku, jichž tu přece bývalo tolik, zvláště na jatečném poli, jak se říkalo. Však ono jednou přijde, co má, František se těšil, blouznil a okřídloval své myšlenky o pokladech a bohatství, které získá, jen až přijde na pravé místo.

Jednoho pozdního večera, vlastně skoro již k půlnoci, vracel se uhlíř domů do své chaloupky. Šplhal namáhavě do kopce mladinou od Nižboru, obtížen nejen trubkou, na niž hrál v nedaleké hospodě na pouti, ale také zavlažen notnou dávkou zlatožlutého moku, promíšeného pálenkou v neladné směsi. Měsíc nesvítil a tma houstla s přibývajícím mlžným závojem. Již byl vzdálen od samoty několik kroků, když tu jakási tíseň chladem sevřela jeho hrdlo a tiskla

víc a více, jak krok míjel krok. A tehdy se to stalo. Na místě chaloupky vyskočil ze země oslňující plamen, své zářící listy začal roztahovat do šíře a výše, uprostřed nich bylo vidět ohnivou hlavu se svítícíma očima a rudým jazykem a tělem pošukávajícím se v jakémsi podivném tanci a skotačení.

"Dyma", vyrazil zoufalý František. "Toť Dyma, duch lesa, už přišel, aby si vzal - mé poklady, mé peníze, mé všechno."

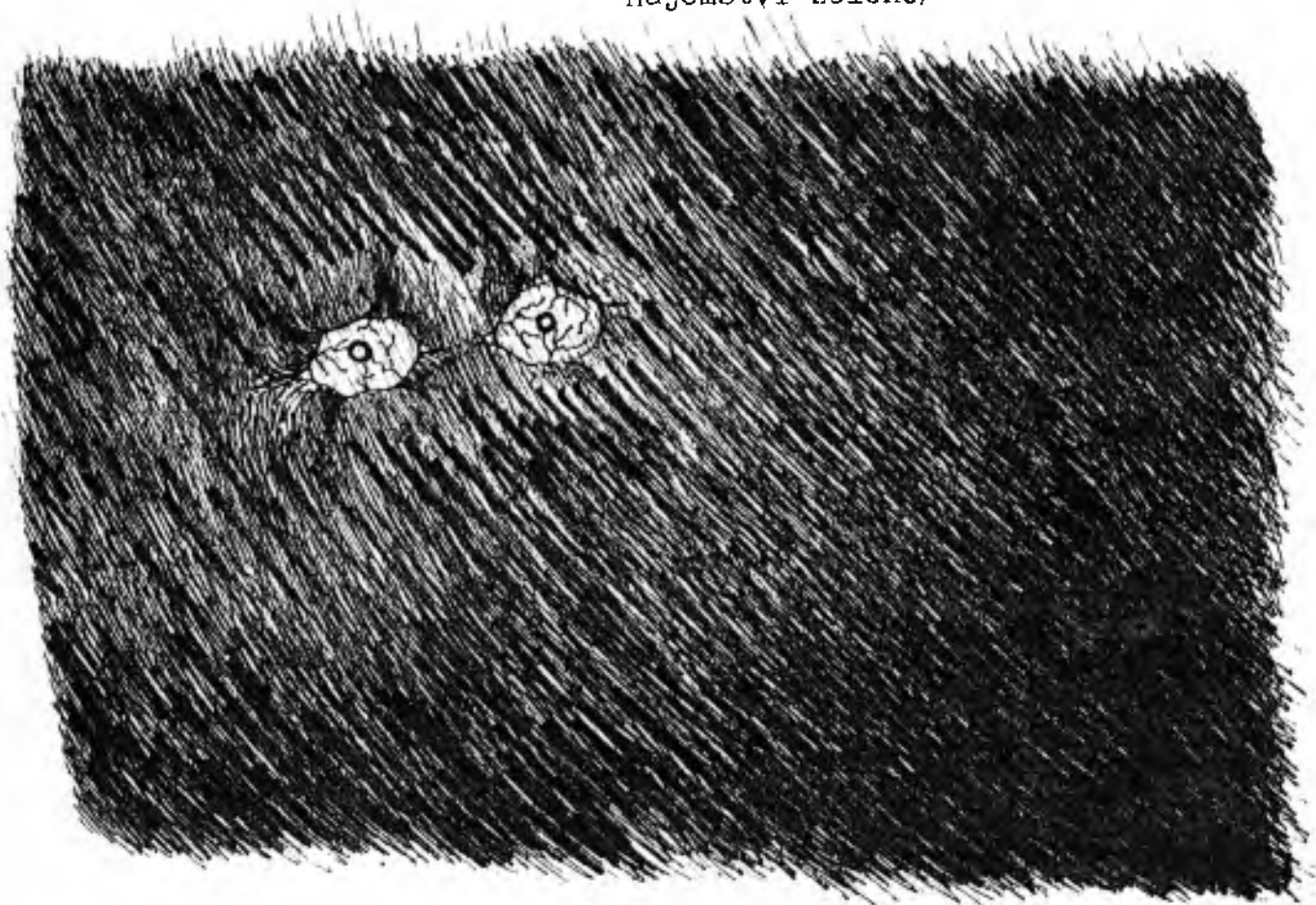
Zakrátko chaloupka stála v jednom plameni. Ještě dříve, než se v něm ztratil Dyma, vzal František nohy na ramena a horempádem uháněl dolů z kopce zpět do vsi. V kapli na nižborském zámku někdo rozhoupal zvonek na znamení požáru. Na návsi klesl uhlíř na lavičku pod starou lípou a nevnímal ani, když se kolem seběhli sousedé, aby nebožáka přivedli k plnému vědomí. V té chvíli vytanulo Františkovi na mysl varování, které mu kdysi svěřil starý dřevař ze Žlubince pod Janovou horou:

"Dyma se mstí a napadá jen ty, kteří chodí v noci o lichém počtu."

A František byl přece té noci sám, sám a jediný.

Chaloupka shořela do základu, zmizelo i strašidlo na Hradišti, jen lidé si o tom dlouho vyprávěli na přástkách nebo při sousedském povídání. Na místě chaloupky Prachovy postavili dřevěný kříž, který nazvali Prachovým křížem. Jeho zvláštností bylo, že svislý kul uhnívaje, stále se propadal do země tak, že bylo nutno jej novým nahražovat. Dnes už zde zpívají jen skřiváci a po obloze plují šedobílá oblaka odněkud z času, kdy tu vládl Dyma, všemocný pán křivoklátského zeleného moře lesa, jenž, když byl měsíc v úplňku, pekł si s hastrmany v račickém náhonu o pálnoci ryby.

/z knihy Viktora Palivce
Hájemství zelené/

Hu. Strašidelné. Krásná pověst. A když se ocitnete o lichém počtu večer na Týřovsku, můžete ji dát k lepšímu - aby se pak méně srdnatí kamarádi báli a dívky byly přítulnější... I vám možná lehce zamrazí v zádech. Pak však přijde nový den, jdete dál a nad tou chvilkou tísně se jen lehce pousmějete. Proč ne? Vždyť i my jsme se tomu všemu kdysi smáli...

Seděli jsme kdysi kdesi u ohně /teď vážně vím, že to bylo na Týřovsku, nic bližšího/ a povídali si o trapasech a průšvících, které se nám tu kdy staly. Tedy, jak... někdo v noci na Úpoří rozšlép kytaru, sem tam jsme si zaplatili 20 korun za bloček, zdejší lokální patrioti bloudili v místech, kudy jindy chodili téměř naslepo, nás hajnej hnál od seníku a ohně přesně v době, kdy na pánvi zavoněl první bramborák, onehdy po nás chtěl i střílet, jedinci obvykle poměrně šikovní padali do potoka, převraceli pállitry ve zvíkovecký hospodě, v srpnu se zas rozvodnil Zbirožák...

Nevím koho to tenkrát napadlo, že se nám tohle všechno přihodilo, když jsme se tu potloukali o lichém počtu. Víím jen, že nám došlo, že je to pravda. A ztišili jsme se. Bylo nás taky licho... Kolem se povalovala infernální tma. Odkudsi pohukával sýček, v ohni žhnuly poslední uhlíky... Když jsme se odvážili promluvit, zamyslet se, rozpomenout se - tak nám došlo ještě leccos jiného. Tak třeba určitá revnivost s Brďáky - ve světle legendy má historické kořeny. I ti sýčci, co se v noci ozývají, nejsou obyčejní sýčci, ale... Pak nám na mysli vytanula slova Wabiho písně. Poslední víkend: nás bylo pět, byla půlnoc... a věděli jsme jistě ne jen kde a co se stalo, ale i proč se to muselo stát... Bezmezně jsme uvěřili v běsa, který se nám krutě a škodolibě mstí. S očima rozšířenýma hrázou jsme se zavrtali hluboko do spacích pytlů.

Ráno nás našlo střízlivěji uvažující. Léta prožitá ve vzdělávacích a výchovných institucích řekla své - a co vědeckej světovej názor, vole - a my začali přemýšlet, jak nehmamatelno polapit do exaktních formulí. A pak už se uvidí!

Davy a já jsme nenapravitelnými statistiky. Prohledali jsme tedy staré cancáky, anály, fascikly... celé stohy dokumentů. Náš cíl byl jasný - podchytit závislost průserů na počtu. Oblast jsme vymezili městy Beroun, Rakovník a Plzeň /tzv. Berounský troujúhelník/. Pak jsme vše vypsali, sečetli a podtrhli. Úsměv nám ztuhnul na rtech! Krve by se v nás nedořezal! /atd./ Pohleďte sami. Jak prosté...

	Vandru v sudém počtu / a v % /		Vandru v lichém počtu / a v % /	
DAVY:				
Skvěle povedený vandr	8	44,4%	5	17,2%
Normální prům. vandr	8	44,4%	10	34,5%
Vandr s průsery	2	11,1%	14	48,3%
TRHAČ:				
Pohodový vandr	13	86,7%	7	35,0%
Větší či menší průser	2	13,3%	13	65,0%

Pozn. Bohužel jsme se s Davym nedohodli na jednotné klasifikaci různých abnormálních jevů, proto nelze naše výsledky sjednotit. Myslím, že závěry jsou natolik průkazné, že nemohou být touto maličkostí zpochybněny.

POSLEDNÍ
VIKEND

Hudba i text:
Wabi Ryvola

G

Tam v hlubokých lesích znám jeden lom spíše vi-
sem co je na skále hrad Křivo - klát

Křivo - klát každý pátek před vánoce -
ma je zdi - me tam na svůj camp přiro - di

stohem dít Ref.: Vrať mi zpátky ten
ví - kend ať vrať se zas kam na ra - di

Zastav plác re - kvi nač pokaz - dy kluky
riziko suš - di já je zhlal byl to
Jack byl to Tom byl to Dan a byl to Joe
a na - jednou jsem tu sám

Někde tam v hlubokejch lesích znám jeden lom
co je na skále hrad Křivoklát Křivoklát
každěj pátek před vánocema jezdíme tam na svůj camp
přírodě sbohem dát

Nás bylo pět byla půlnoc a zář ohně padá
na jiskřící sních jak to psal Andersen
já jsem z dálky se díval jak náhle se pohnula zem
a vítr hnal prach až sem

Vrať mi zpátky ten víkend ať vrátí se zas kamarádi
zastav pláč řekni nač pokaždý kluky riziko svádí
já je znal byl to Jack byl to Tom byl to Dan a byl to Joe
a najednou jsem tu sám
a tak dál šlapu sních nevím vůbec proč dejchám a koukám
jestli dál ještě smím do očí jarním dívat se loukám
vždyť já je znal byl to Jack byl to Tom byl to Dan a byl to Joe
a najednou jsem tu sám

Vál severák já jsem šel na svůj vlak
do očí vítr mi vločky hnal sněhový sněhový
ve stopách za sebou jako bych varhany slyšel hrát
ledový ledový

Já nebyl sám kdo tam spal tolikrát
teď tam zůstanou pod skálou spát ostatní věčněj sen
život sám nemoh líp tenhle víkend svůj scénář snad psát
škoda jen že zůstal stát

Vrať mi zpátky ten víkend ...

ZATÍM POSLEDNÍ
ČÁST MIKEOVA
VYPRÁVĚNÍ ...

Předmluva: Již ve dvou číslech Týřovského heroldu jsem popi-
soval vznik živelného Vontského hnutí a jeho přípravu na ma-
gické datum - 6.11.1984. Dnes toto povídání zakončím. Nemělo
by velký smysl se rozepisovat o dnešním dění ve Stínadlech.
Tím se zabývá stínadelský plátek Vontík /pro vážné zájemce
- informujte se i v redakci TH/, který mám na svědomí.

Sluníčko zapadá za hory, pasáci pečou brambory a Vontové
se připravují na své první setkání. Šerá obloha a první roz-
svícené stínadelské lucerny nás vítají do své čtvrtě. Opatrné
kroky nás vedou přes Rozdělovací třídu do hlubin našeho klukov-
ského snění. Úzké uličky, rozpukané zdi a za nimi nesčetné
dvorky a plácky. Stojíme v Čestné ulici. Obezřetně se rozhlí-

žíme a nenápadně vcházíme do slepého průjezdu u Vontské zdi. Dali jsme si na čas, jsme tu zatím sami. V obou zadních koutech průchodu rozsvěcujeme svíčky. Temný prostor je rázem zalit stříbrným světlem.

Za necelou půlhodinu už známe mnoho nových tváří a k nim i mnoho nových přezdívek. I Vontové si zalamují palce a srdečně se zdraví. „Klid, nehlučte“, nabádá kdosi a pak se přesouváme na Anenský plácek. Stojíc okolo kašny, vysvětlují Ťápoty pravidla hry, kterou pro tuto příležitost připravili.

Hra nás zavádí do stínadelské historie, do rušných chvil, které způsobili přívrženci Losny a dalšího kandidáta na vontství - Mažňáka. Rozdělení na dva zneprátelené tábory se vytrácíme z místa srazu do celých Stínadel. Hra začíná! Ve hře je Ježek v kleci!

Každý hráč dostává obálku, v níž je papírek určující jeho výchozí stanoviště a jeho příslušnost. Každý by sice chtěl hájit Losnu, ale hra je hra a dělení je spravedlivé. V obálkách jsou i lístečky určující vůdce obou táborů, Losnu a Mažňáka. Brzy každý zaujal své místo. Vontská krev nám buší ve spáncích.

Na odlehlých stínadelských místech se obě hordy formují. Takticky se připravují na útok a boj o Ježka. Ten sídlí na obrubě anenské kašny pozorně hlídán vždy nejméně jednou Ťápotou. Na místo přicházejí jako první Mažňákoví přívrženci. Na důkaz svých kvalit zvedají ruce nad hlavu a jásají. Trochu předčasně. Hra totiž ani zdaleka nekončí. Ano, stávají se pány tohoto území, ale musí si ho udržet do limitu. Podaří-li se jim uhlídat Ježka v kleci, je jejich! Vyhrají Mažňákovci svůj úspěšně započatý boj? Či se některému z Losnových mužů podaří probít ke kašně a získat tam Ježka pro své barvy?

Hra vrcholí. Nezáčastněné Ťápoty sledují ruch v okolních uličkách. Losna formuje své řady a udílí poslední taktické pokyny. Plní odhodlání obsazuje nejbližší dvory a uličky. Ale Mažňákovci si své pozice skvěle hlídají. Snad celá Stínadla naplnila ozvěna hurónského řevu. Odvážný Losňák vybíhá z průchodu a jeho rychlé nohy ho nesou doprostřed náměstí k vytouženému cíli. Ze všech stran přibíhají Mažňákoví bojovníci, ale už je pozdě. Je pozdě. Samotný Losna stojí na obrubě kašny a celý vontský národ visí očima na jeho pravé ruce třímající poklad všech pokladů, sen všech hochů žluté barvy /Asie neplatí/, JEŽKA V KLECI ...

Podzimní vítr se prohání ztemněnými uličkami a češe vlasy pozdním chodcům. Zvony Dunivé Kateřiny dlouho vyzvánějí. Velmi dlouho, stále nám zní v uších...

Ojedné sportovní akci

ANEKDOTY HISTORIE PODIVNÁ A PŘÍŠERNA

Dovolte mi zde vypsati původní reportáž z akce, která byla názornou ukázkou toho, kam to vede, neřídíme-li se osvědčenými pravdami. V úvodním čísle Týřovského Heroldu otiskli jsme první zákon nespportovce, který zní: "že lidé chodí, ptáci létají, ryby plavou a zvěř běhá". Nerespektování tohoto zákona dovedlo nás bohužel k opožděnému závěru, že chtěl-li by pámbu, aby lidé lyžovali, nesporně by je stvořil s lyžemi na nohou.

Ano přátelé, předmět, jehož vlastnosti zde hodláme uvést na pravou míru, jsou LYŽE. Na úvod citujme z připravované "Příručky mladého nespportovce", která pod heslem "Lyže" m.j.uvádí: "... použitím lyží zahynuli i takoví borci jako Hanč a Vrbata.". Jako velice moudré jeví se nám též nařízení otce vlasti Karla IV., který již roku 1350 přikazuje "běžníky s huolkami lámati, aby další škodu království české nevzalo ..". Více než šestset let se badatelé domnívali, že šlo o příkaz lámat v kole běžníky čili tuláky a jejich doprovod z řad ženštin lehkých mravů. Teprve zjištění tuhé zimy onoho roku a seškrtnutí správného písmene ve slově "huolkami" vrhlo na onen příkaz nové světlo. Ale to jsme odbočili do sfér teoretických.

V únoru letošního roku oslavili jsme slavnou událost a jak již všichni tušíte, bylo to 1.výročí založení "Sdružení nepřátel sportu". Rozhodli jsme se oslavit je zcela netradičně - invazí mezi sportovce. Původní plán byl udělat klasický vandr po Českomoravské vrchovině, při něm odnést poděděné běžky /jež zcela zaručeně nikdy nepoužijeme!/ na nejvyšší vrchol Devět skal, zde je manifestačně zlomit, spálit, popel vrhnout do pramenů Svratky a odkráčct do Hospody ve Fryšavě. Doufali jsme, žei zde zasejeme sémě odporu vůči sportu. Leč bohužel skutečnost byla jiná.

Především zde prosím o prominutí, pomínu-li jména ostatních účastníků. Z pochopitelných důvodů nechtějí být jmenováni.

V pátek večer nás vyplivl vláček v Pusté Kamenici a my se ocitli v tiché kráse zasněžených hor. Jako příkladní nespportovci jsme si dali k zlomení určené lyže na ramena a vykročili. Noc jsme strávili v klidu a teple a ranní slunce nás již zastihlo opět s lyžemi na ramenou na cestě k Devíti Skalám. Vyšláplí jsme kopec, na vrcholu si odpočinuli a z dobrého rozmaru vymysleli tu nešťastnou

myšlenku: Což zkusit jet na lyžích dolů z kopce? Zjistíme, co ti sportovci na tom vlastně mají!

Nešťastníci ! Co nás to tehdy napadlo !

Lyže se s námi rozjely z kopce děsivou rychlostí. Pamatuju si jen na svistot větru v uších a zoufalé nutkání se nějak zastavit. Nemoha ke skluznicím, klekli jsme za jízdy na lyže a snažili se snůh před sebou navoskovat svíčkou či posypat solí. Marně.

Náhle se údolí rozevřelo a my se vřítili do ohromného houfce sportovců-běžkařů. Toužebně očekávaný náraz o měkká těla však nepřišel a my s hrůzou zjistili, že pohltivší nás masa se hýbe souběžně s námi. Protisvah nás přibrzdil, zato však nás popohnali sportovci jedoucí za námi. Hroty jejich hůlek byly příliš dobře nabroušené. Děsivé podezření potvrdili okolní jedinci - stali jsme se nedobrovolnými účastníky právě zahájeného běžeckého maratonu. "Jihlavská stovka" měla končit až v neděli kolem poledního !

Oddychnout nebylo kdy. Přibližně devadesátiletý stařec s bílým plnovousem a číslem 97 na prsou začal při našem zpomalení vždy okamžitě skandovat "Hip, hip, hip !". Vypadal naprosto nepřičetně. Zkoušel jsem prorazit doleva, ale tam jsem narazil na arogantního mladíka s čelenkou "Adidas" na hlavě, který vždy začal hystericky ječet "Stopááááá" a bít mne hůlkou. To, že všichni nesporně dojedeme v tom pořadí, v jakém jsme vystartovali, tupým sportovcům zřejmě vůbec nevadilo. Vpravo se na speciálně upravené rolbě řítíl televizní štáb. Pokud nefilmovali, ukazovali alespoň každému účastníku, jak mu drží palce. Nebylo úniku.

Z dalšího průběhu maratonu již moc nevím, protože jsem chvílemi ztrácel vědomí. Pouze jako ve snu si pamatuji na dvojici mladých trampů, které jsme málem přejeli. Nadávali něco "o volech, kteří už zase někam běží ...". Mám pocit, že to bylo někde u Devíti Skal.

V neděli dopoledne jsme skutečně dorazili do Jihlavy, kde každý dostal tři loky hořkého čaje a odznáček "Sportem za mír mezi národy". Byli jsme z toho všeho tak zblblí, že jsme si ho připnuli na bundy jako vyznamenání. Vázání na lyžích se spolu s botami stalo kompaktním kusem ledu a tak nám nezbylo než do vlaku vstoupit s lyžemi na nohou. Teprve tam nás vysvobodil sympatický průvodčí Kebrle, který zmrzlé tkaničky na botách přestříhl služebními kleštičkami a tak nás přesně po 27 hodinách zbavil lyží.

Zruinované a skleslé nás vezl vlak do Prahy, jak žalostný na nás musel být pohled! Lyže jsme pochopitelně záměrně zapomněli ve vlaku, ale bylo to od nás naivní. Za několik dní jsem dostal paušalovaný dopis, který oznamoval " že Vaše ztracené lyže jsou v centrální úschovně ČSD, kam je poslali poctiví nálezci z řad našich zaměstnanců.

Dostavte se k jejich vyzvednutí, neboť účtujeme skladné 5 Kčs denně." Lyže jsem ještě nevyzvedl, ale pravděpodobně je pošlu jako dar do některé rozvojové země.

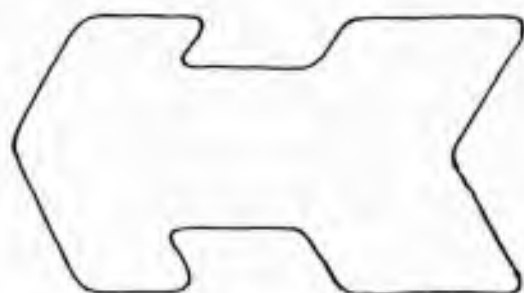
Tak vážení, takhle to dopadá, zradí-li člověk jednou přijaté zákony. Karel Havlíček Borovský věděl co říká, tvrdil-li:

Mučte mě, bijte mě - přece zrádcem nebudu !

/pokud je známo, ani sami Tyrolští ho nepřinutili lyžovat/

nepsal Davy v.r.

CHCETE DOSTAT
ZÁPAL PLIC ???
ZACNĚTE BĚHAT!

S.N.S. PÁTRÁ
RADI
INFORMUJE

Výzva k boji proti sportovcům /viz TH č.1/ přináší své první skutečné výsledky. Kromě kladných reakcí jednotlivců se objevily i odpovědi podniku vyrábějících sportovní potřeby.

Lyžařský vosk pro běh, sjezd a stoupání.
Je určen pro tvrdý, zledovatělý a hrubozrnný sníh při teplotě pod 0°C do -8°C. Při ostrém sněhu možno jej též použít jako podklad pod klisler.

SPORTOVÁNÍ ŠKODÍ ZDRAVÍ !!!

MC Kčs

6,-

Firma DRUCHEMA jako jedna z prvních na světě začala označovat své sportovní výrobky větou SPORTOVÁNÍ ŠKODÍ ZDRAVÍ! a nám nezbyvá než pográtulovat k odvaze podniku dát za pravdu lékařsky a vědecky podložené skutečnosti před všeobecně rozšířenou a podporovanou lží. Věříme, že v brzku ponese podobné označení většina sportovních potřeb.

Vivat Austria budiž heslem!

Dutinky a cigaretový papír se značkou „VIVAT AUSTRIA“ jest ryze rakouský výrobek, který se v tuzemsku s nejvyšší technickou dokonalostí a z tuzemských látek vyrábí.

Rakouští kuřáci!

Žádejte pouze cigaretiový papír a dutinky

Vivat Austria.

Je dostání v každé o. k. trafice neb přímo od Pražské papírny.

18717

HOHNER's "Keep on Harping"
Custom Heat Transfers...
In Shimmering Brilliance of
Sparklers

KEEP ON HARPING

Sparklers are thousands of light reflecting particles that are embedded in Plastisol heat transfer. When applied to a fabric, it is extremely durable, washable and colorfast.

The new dazzling Hohner Iron on is designed in three colors, silver, gold and black. It has the appearance of the wet look and is simple to apply. Send \$1.50 (includes postage and handling charges) for your "Keep on Harping" iron on.

Prices valid for the United States only.

For other countries please write to the following addresses:

Canada	Hohner Canada Inc 1989 1st Street Don Mills, Ont M3B 2M3
Great Britain	M. Hohner Ltd 29 / 45 Colindale Lane London NW9 6NL

BAZAR TH:

Choroby kožní a pohlavní

(kapavku, syfilis, poruchy pohlav. životy) 18549

léčí obhrobný lékař **Dr. SEJBA** em. univers. asistent
bozp. dermatol. kliniky v Páříl. Ord. 9-8³⁰, v neděli a
svět. 9-12, PRAHA, Spálená ul. 6, proti z. trest. soudu.

Dám dvě kamenné koule původem z husitských válek Zn. Za odvoz Davy

Redakce TH shání větší počet dívek /věk max. 20 let, hmotnost max. 65 kg, výška max. 170 cm, IQ min. 80, dlouhý vlas vítán/ pro zajištění vydavatelských prací. Zn. Foto nutné

Sháním tabákovník a etikety od veškerých rumů. Zn. Železná Ruda

DENVER

...vyschlej srpnovej podvečer nás zase zastih na cestě. Teda přesně - váleli jsme se s Jimem ve škarpe vedle asfaltového pásu nekonečný dálnice No.76, ve tvářích jsme měli jen prach a nechut k jakýmkoli dalšímu trmácení. Za celej den jsme toho měli tak akorát, ale přece jen jsme zkoušeli ještě něco stopnout. Při zdejším provozu to znamenalo, že jsme se střídavě každou čtvrt hodinu jeden zvednul a pesimisticky zamával na právě projíždějící auták... Tak to šlo bez výsledku už pěknou chvíli, přičemž se to úmorný slunce konečně líně dokutálelo do prašného závoje u vobzoru. Pomalu jsme koukali, kam že to dneska zapíchnem na noc, když tu si to k nám valí kamión. Jim zamával, deset stop nad náma se mihla kabina a písmena C.A.T. a pak zakvílely silný brzdy. Popadli jsme bágly, proběhli vokoło vobrovskejch a horkejch gum a po žebříku se šplháme ke dvířkám. Za volantem trůnil hranatej sympaták, takovej šedivějící kovboj, v koutku žváro a na pól huby nám vodpovídal - jo, jedu do Denveru...sem si hoďte ty svý krámy...jo, přes noc...nechcete něco napít - a podal nám dvě plechovky teplýho piva z krabice, co měl hned za sebou.

A tak jsme teda zase jeli. Někde pod náma klepal motor, vobčas syklo v hydraulice a z rádia chraplal noční country-rockovej klub. Klídek, pohoda. Přísvit nad kopcem věštil, že se blížíme k Eagle City. Načež jsme to začli dupat do hor, já típ cigáro a upadnul do slastný tuhoty...

Že jsme měli krásný představy? Alo vono to bylo skoro přesně tak. Ten večer byla silnice Třeboň - Jindřichův Hradec vopravdu úplně vymetená a ten jedinej trabant, co proprděl kolem, ten nás pochopitelně nevzal ani na vědomí. Tak jsme si ze zvyku zanaďavali a dřeli to dál po krajnici. Za zatačkou se vlevo vyloup les, kde jsme to pro ten taky skončili.

Jasný ráno nás už vidělo s novou náladou zase na silnici. Snídali jsme jabka ze zplanělejšch a pokroucenejšch stromů a kouřili silný a strašně smradlavý doutníky, který jsme vždycky při mávání cudně skrejvali do dlaní. Byli jsme teda docela přesně ve stylu „on the road to Denver“, vobloha si hrála na pohlednicovej Jadran a našich vosumnáct nás hnalo pořád někam dopředu...

Přešlo pár roku. Za tu dobu se toho hodně změnilo. I my jsme trochu jiný. A jinde. Jimovi píšu na novou adresu: Atherton, California... Nechci tady soudit, psát proč nebo co si vo tom myslím. Jen tuším, že do toho Denveru mám pořád nák blíž než on.

TRIAC

Z REDAKCE:

Milí čtenáři, zajímalo by nás /a snad pak i vás/, kolik Vás vlastně je. Víme, že na některých „stanicích“ se Herold dlouho zdrží a čtou ho desítky lidí, ale jakýkoli, byť jen řádový odhad nám chybí. Proto prosíme: necht' každý po přečtení čísla udělá čárku do připraveného rámečku.

Tzn. sem

Pár drbů z kultury: folkové sdružení MIIA, kde hraje redaktor Mike na kytaru a chrastítka, soutěžilo v Písničkách dlouhých cest 23.1.1986 a postoupilo do semifinále. Díky nevysvětlitelné poruše fotopřístroje však bohužel nemáme dokumentaci z akce.

RUCHADLO

Světově proslulá bluegrassová skupina RUCHADLO, kde na basu hraje šerý šerif Dan se 5.2. pokoušela probojovat na Portu /z tohoto klání je i náš snímek/. Dle očekávání pokus nevyšel, RUCHADLO však rovněž postoupilo do semifinále PDC po přesvědčivém a jednoznačném vítězství 27.3. v klubu „17“. Zpráva pro jejich příznivce: 22.5. budou k vidění, slyšení a tancování v Barikádovně.

Poměrně kvalitní countryový rozhlasový pořad vysílá RADIO ZAGREB v pondělí od 00:05 do 1:00 na frekvenci asi 1150 KHz. Jako znělka se ozývá píseň Ó Zuzano, vše uvádí Dražan Vrđovljak, poměrně hodně se hraje a málo mluví /oproti např. tzv. Radioportě/.

POZOR: DOBŘE, ŽE JSTE SI NEZAPOMNELI OBSTARAT TOTO POSLEDNÍ MÍSTO TH. ZAČINA V NĚM TOTIŽ NOVÝ VELKOLEPÝ KRESLENÝ SERIAL, ZPRACOVANÝ PODLE NIKDY NENAPSANÉHO TRHAČOVA ROMÁNU "BANJO Z MLŽNÝCH HOR".

3. SERVO SVĚT

NARUŠENÁ SCHŮZE

PÍŠE A KRESLÍ BILLÍČEK

WARČENÁ POSTAVA STARŠÍHO MUŽE (BANJEM) V KUCE SE BÍŽILA K HOSTINCÍ NEVALNĚ ROVĚSTI, KDE...
 VAH... EH...
 TADY...
 KOGH... KOGH...
 FU... HUR...

TIMTO ZAHADUJÍ 31 756. SCHŮZI) ČERÝCH ZJEVŮ... TRHAČI, VSTÁVEJ!!!
 DANE, DANE, NEKDO KLEPE!
 KOGH... KOGH...

...DNE! DVĚŘE SE OTEVŘELY...
 (HELLO, MEŠUSR!)
 HLEDÁM SERE ZJEVŮ, NEMOHLI BYSTE MI, OH-HELL, PORADIT?!
 TO JSME PŘECE MY!
 COŽE, VAŽNĚ JSTE SERE ZJEVŮ 7121? NEJSIE JEN TAK OBLÉKEM?!

POVOLTE, ABYCH SE VÁM PŘEDSTAVIL - MY NAME IS EARL SCRUGGS - I JEN, MY DEAR BOYS, MI MŮŽETE POMOCI MEŠUSR!
 UH, UH!
 MA SEKERU PŘEDÁVÁME

SKRAKS?! - ZNÁME VÁS - VDC BY VÁS NEZNAL! - ALE TĚB VŽ MÍSTĚ, OSTYCH STRANOU, JSME PŘECE TAKÉ JEN LIDÉ! SEDNĚTE POPITE DOBŘEHU DESETIŠTUPNOVÉHO PIVA A ROUŽTE, CO SE STALO, PROČ JSTE PŘINEL PRAVĚ ZA NÁMI?! - HE ZI
 ICAJ-RUM-BUM

EARL SCRUGGS SI PŘIHNUL DESETIŠTUPNOVÉHO PIVA ZNAČKY "GAMBRINUS" A JAL SE VYPRAVĚT...
 ...WELL... TO BYLO TAK...
 VITE, MÁM KRÁSNÝ PANE V MLŽNÝCH HORÁCH. HRAJÍ PŘITOM FARMÁŘENÍ NA BANJO V NĚKOLIKA KAFELÁCH, JE TO TVRDEJ ŽIVOT PRO TVRDEJ CHLAPY...

A V TĚCH KRÁSNÝCH MLŽNÝCH HORÁCH SE PŘED NEDÁVNEM USADIL BÍDNÝ NAROD FOLKARŮ - LOUPY, VYRAŽDÍ, ZNÁSILNĚJÍ DOKONCE DETI I STARCE! MŮJ RANĚ TAKÉ PŘEPADLI, VYPLENILI A CO NEMOHLI UKRÁST, ZAPÁLILI. JA JSEM CIROU NAHODOU, MY BOYS, VYVAŽL.

...ALE MÁ DCERA - ANDELSKÁ MANDOLIN, - ACH UBOMA - ODTAHLI JI DO SYCH DOUPAT MEZI CHŘESTÍTKA A TRIANGLY!
 FATHER...
 MELP...
 KUK...
 SWA...
 KUK!

MŮJ MÍSTĚ...
 DCH... EEE...
 OEEB...
 JUNGK...
 BOO BOO...
 VEMTE SI ESTE AWU!
 KUK!

ZA VÁMI MŮJE, DEAR MEŠUSR, PŘIVĚLA VAŠE ZNAMENITÁ ROVĚST A VĚHLAS... MYSLÍM, ŽE MIKDO JINÝ, NEŽ VY, CH MY ČERE ZJEVŮ, MI NEHUŽE LEFE PONDĚLÍ. KDYŽ ANDELSKOU MANDOLIN, VYVOBODITE, JEDEŇ Z VÁS JI DOSTANE ZA ŽENU - TO JAK SE DOHODNETE - NEJSPIŠ ASI SERIE, ŽE JO - A PUL RANĚ K TOMU - A NAVIG - SAHOMRACI, PĚTICETRŮNĚ, BANJO MĚ VLASTNÍ KONSTRUKCI
 TO BY ŠLO!
 (MATE NEJAKÝ PLAN?)

YES! PLAN BYCH MĚL! CELÝ TEN FOLKARSKÝ PRONAROD SE 1 X DO ROKA SJIŽDÍ NA MOUVITNĚ DOOPRJE FOLKOVE ORGIE, KTERÝM RÍKA "PORTY". NĚKOLIK DESÍTEK TISÍC TĚCH NIĚEMU TAM PŘOPALA DO TAKOVÝCH EXTAZI, NEBUDE PROBLÉM JE ZNICIT!
 JA JIH DÁM FOLK! ROZMLÁTĚ JIH TY CHŘESTÍTKA VO KEBULE!!! VYVOBODIME VÁŠI MANDOLINU!
 KDYŽ VYRAŽÍME, ŠERIFEZ!

NEJPOZDĚJÍ
 IHNEO!

ŠERÝ SVĚT ④

PODLE NIKDY NEHAPSANÉHO TRHACOVA ROMÁNU "BANDU ZMLZNYCH HOR" PÍŠE A KRESLÍ BILLÍČEK NA CESTĚ

NĚKOLIK HODIN PŮTĚ
MÁME DOST PÍVA, KOUŘENÍ A STRVN
400LITRŮ A 60 KARTONŮ SLADÍ
BUDE STACIE 3 ŽEŽE RYBI TYP
SNAD TĚ NA STUPOVAT

POZDRAVUJTE MAHEDOLIN, AŽ JI OSVOBODÍTE!

JANE! VYSTUP HLED!
NIKAJA HEPOJEDEŠ!
VIŠ, ŽE JEŠTI VYSLOVNĚ
ZAKAZALA STYKAT SE
SE ŠERÝMI ZJEVY!!!

HELOU,
ŠKRAKSI!

GOOD LUCK,
BOYS!

DE ROVN 18 60
TENESÍ TĚB
12-10-11 2-11

(POSLETE IJAM)
(POSTOU VEGI
(OSOBNI HYGIENY
UŽ JSME JE
NEPODBALI!

POZOR! VYPAD
NAH FLNEJŠUD.
TAKOVA Z
ŠKODA!

HRŮME!
PROC
NA JEDNO
TAK SŮBANE!

CO DA'HE?
JOHNA HARDYHO!

TURIN

ČESTA UBÍHALA ZVESELA A S PÍSNÍČKOU
— VLAKEM —

JOHN HARDY
TÓ BYL...

VZUJTE
SSSSVIST

LODI...
VZDUCHOLODY...

MEL ZA PASEM
PAR...

MALEJ
CHUDINKA!

NECHAPU TO.
KAPITA NEJ MALEJ
SE POKRAME A TĚ POUVNE
SPOLEČNOSTI. DŮLE DE TO FUK!
STALE PIJÍ A PRAVÍ!

VEDVTE SE
JICEMU. TA PART
OPILCO. JEŠTI AŽ DO
JUNY NEŽ SAMY SLAVNE
ČERÉ ZJEVY!!!

SSSSPLOUCH

KURNIK,
PPR JARUCU
MOCY I ŠEPT!

FANOŘEM OCHOČENÉHO INDIANA GERONIMA...

BOUCHACEK...

MŮS PĚKNEHO KONĚ
GERONIMO! SA BYLA VĚRY
ŽADA, ŽE MOŽE KŮM LIPIL
VĚSŮR! ŽENUJETSJA
UMBAO KY'LE

KROK I

VŽ Z DĀKY UMĚL ŽERIF
DAN JAKOŠI ČEDULI U CE-
STY... OTEVŘELA SE MU,
KUDLA V KAPSE IBLIŽI
SE K CILU CESTY!

U VINETVA!!!

KROK
SUN A ŽK

KARAMBAY
MESŮR!
DAL GERONIMA
MEJELA! DAL
BYLA MOC ZLA
FOLKAR!
ANI VINETU,
ANI OŠETRMENT
BY NEJELA!
RACI SPACHALA
KRKATARI
NEŽ ŽELA DŮM!
VVK!

ZBABELY
RVDOKOŽCE!

NEBYLO BY PROBLEMEM ŽET DAL, CO
JE TO 1 INDIAN, ŽE ALE ŠERÉ ZJEVY
JSOU SLUSHE GERONIMOMI JEHO
POVOŽ NESEBRALI.

(TAK! DAL TĚDY PĚSKY! ALE CO
PRO NÁS JE JANE UDATNI,
SILNI A KRASNI! A SLUSNI!
... EHI... POVEDE NÁS MŮJ INSTINKT!

2HXDFRGU
11GHFZGRPP

PO NĚKOLIKA MÁLO HODINÁCH POCHOBU, BEHEM NEHO Ž BYLO
TREBA ZAHNAT NĚKOLIK DOTĚRNÝCH FOLKARŮ HRŮ NA BANJO,
SE PŘED ŠERÝMI ZJEVY OBJEVILY VRCHOLKY ROZEKLAHČICH HOR...

POHLEĎTE, HOŠI, DRAHE ZJEVY, TAM!
TO JSOU MLŽNĚ HORY!
ZA NIMI JE UŽ TENESÍ!!!

JUPI...

(FOLESI
STENESI...
CO NÁS TAM ASIS
ČEKA!

PO KRÁČOVÁNÍ

1986

Tak další číslo Herolda je hotovo - i když se pěkným zpožděním. Ale k tomu se chceme vrátit v rubrice "Z redakce" na úvod příštího čísla.

Nebudu už Vám mluvit do svědomí, abyste Herold dávali dál v čas - zřejmě to nemá smysl. Slušný člověk to udělá ze zvyku, sobec taky tak. Wapina a Sýkorka právě z tohoto důvodu nejsou zařazeni v následujícím řetízku - měli u sebe Herold přes měsíc. Na Herold /přímo tento exemplář/ čeká také mnoho kamarádů v Plzni

	max.doba	datum převzetí
T.O. Stříbrný Lvi okamžitě přes Davyho k Žanetce	15 dní	20.5.
Žanetka	10 dní	16.6
Táňa a Swišt	7 dní	
Liška a Medvěd	10 dní	
Vagabund	10 dní	

zpět k Davymu a do Plzně ...

Davy

P.S. - Má-li někdo mnoho svých známých, kterým dává Herold číst a nestíhá-li to v termínu, není problém po dohodě se mnou termín prodloužit.

Následující strana a půl je opět připravena na Vaše kladné i záporné výlevy ! **PIŠTE ! A DĚLEJTE ČÁRKY !!**

Pro milé a čtenáře svého časopisu je naprosto nezbytné, aby si předtím, než začnou psát, přečetli "Průvodce" a "Průvodce", který jsem se snažil psát co nejlépe, abychom se všichni mohli dobře vypravit.

Děkuji vám za všechny a čtenáře, kteří píšou? myji práci jako jakýsi kompas na moři, který mi pomáhá navigovat v neznámém světě, který jsem jako autor a redaktor, aby se čtenářům dalo dobře číst (například třeba "Průvodce"), takže se mi vše dá číst šťastně je čtenářům sportovní a čtenářům se může dobře číst čtenářům. Děkuji vám za svůj příspěvek

Či jakýsi